

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Chris Carter

One by One

Copyright © Chris Carter, 2013

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2023

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Tatjana Jović

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2023

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

JEDAN PO JEDAN

KRIS KARTER

Preveo sa engleskog
Boban Jakovljević

Stela

1.

Metak u potiljak, kao na pogubljenju. Mnogi to smatraju veoma nasilnom smrću. Ali u stvari, nije tako. Bar ne za žrtvu.

Metak od devet milimetara će ući u lobanju i izaći sa druge strane za tri milisekunde. Razneće lobanju i probiti se kroz moždano tkivo žrtve tako brzo da nervni sistem neće imati vremena da registruje bilo kakav bol. Ako metak uđe pod odgovarajućim uglom, razneće cerebralni korteks, mali mozak, čak i talamus na takav način da će mozak prestati da funkcionise, što će dovesti do trenutne smrti. Ako je ugao hica pogrešan, žrtva može preživeti, ali ne može izbeći teško oštećenje mozga. Ulazna rana ne bi bila veća od malog zrna grožđa, ali izlazna bi mogla biti veličine teniske loptice, u zavisnosti od vrste upotrebljenog metka.

Muška žrtva na fotografiji koju je gledao inspektor Robert Hanter iz Odeljenja za oružane pljačke i ubistva Policije Los Anđelesa umrla je istog trenutka. Metak je prošao kroz celu lobanju, raznevši mali mozak skupa s temporalnim i frontalnim režnjem, izazvavši fatalno oštećenje mozga za tri milisekunde. Manje od sekunde kasnije, ležao je mrtav na zemlji.

Taj slučaj nije bio Hanterov. Na njemu je radio inspektor Teri Radli iz glavne inspektorske kancelarije, ali slike iz istrage greškom su dospele na Hanterov sto. Dok je vraćao fotografije u fasciklu, zazvonio mu je telefon na stolu.

„Inspektor Hanter, Specijalno odeljenje za ubistva”, javio se, napola očekujući da čuje inspektora Radlija koji traži svoje fotografije. Tišina.

„Halo?”

„Je li to inspektor *Robert Hanter*?” Promukli glas bio je muški, a njegov ton miran.

„Da, ovde inspektor Robert Hanter. Mogu li da vam pomognem?”

Hanter je čuo kako muškarac uzdiše.

„To ćemo da vidimo, inspektore.”

Hanter se namrštio.

„Trebaće mi tvoja puna pažnja u sledećih nekoliko minuta.”

Hanter je pročitao grlo. „Izvinite, nisam čuo kako se zo...”

„Jebote, zaveži i slušaj, inspektore”, prekinuo ga je muškarac. Glas mu je i dalje bio miran. „Ovo nije razgovor.”

Hanter je začutao. Losanđeleska policija je primala desetine, ponekad stotine čudnih poziva dnevno od pijanaca, urađenih narkomana, članova bandi koji bi da izgledaju opako, od vidovnjaka, od ljudi koji bi da prijave zaveru vlade ili invaziju vanzemaljaca, pa čak i od ljudi koji tvrde da su videli Elvisa u lokalnom restorančiću. Ali u glasu ovog čoveka, u načinu na koji je govorio, bilo je nečeg što je Hanteru reklo da bi pogrešio ako bi ovaj poziv zanemario kao neslanu šalu. Odlučio je da zasad sarađuje.

Hanterov partner inspektor Karlos Garsija sedeo je za svojim stolom naspram Hanterovog u njihovoj maloj kancelariji na petom spratu policijske uprave u centru Los Anđelesa. Duža tamnosmeđa kosa bila mu je vezana u uredan rep. Garsija je nešto čitao na svom računaru, ne obraćajući pažnju na partnerov razgovor. Odgurnuo se od stola i bezbrižno prepleo prste iza glave.

Hanter je pucnuo prstima da privuče Garsijinu pažnju, pokazao slušalicu na svom uvetu i mahnuo kažiprstom dajući mu znak da poziv treba snimiti i ući mu u trag.

Garsija je smesta uzeo telefon sa svog stola, uneo interni kod koji ga je spojio sa Operativnim odeljenjem i sve pokrenuo za manje od pet sekundi. Mahnuo je Hanteru, koji mu je odmahnuo pokazujući mu da treba da sluša razgovor. Garsija se uključio u poziv.

„Pretpostavljam da imaš računar na stolu, inspektore”, rekao je neznanac. „I da je taj računar priključen na internet?”

„Tako je.”

Nelagodna stanka.

„Dobro. Hoću da uneseš adresu koju ću ti izdiktirati u polje za pretragu... Jesi li spreman?”

Hanter je oklevao.

„Veruj mi, inspektore, želiš ovo da vidiš.”

Hanter se nadneo nad tastaturu i otvorio pretraživač. Garsija je uradio isto.

„Dobro, spreman sam”, odgovorio je Hanter mirnim tonom.

Muškarac mu je dao internet adresu sačinjenu samo od brojeva i crta, bez slova.

I Hanter i Garsija su ukucali adresu, svaki u svoje polje za pretragu, i pritisnuli „enter”. Kompjuterski ekrani su im nekoliko puta zatitrali pre nego što se stranica učitala.

Obojica su se ukočila od šoka, a morbidna tišina ovladala je prostorijom.

Muškarac se zakikotao. „Pretpostavljam da sad imam tvoju punu pažnju.”

2.

Sedište FBI-ja nalazi se u Aveniji Pensilvanija 935 u Vašingtonu, samo nekoliko blokova od Bele kuće i tačno prekoputa Vrhovnog tužilaštva Sjedinjenih Država. Pored centrale, FBI ima pedeset šest ispostava raštrkanih po pedeset američkih država. Većina tih ispostava kontroliše i niz satelitskih ćelija poznatih kao „lokalne agencije”.

Losanđeleska ispostava u Bulevaru Vilšir jedna je od najvećih ispostava FBI-ja u celoj Americi. Kontroliše deset lokalnih agencija. Takođe je jedna od retkih koje imaju posebno Odeljenje za visokotehnološki kriminal.

Prioritet Odeljenja za visokotehnološki kriminal FBI-ja je istraživanje sajber terorizma, upada u baze podataka, seksualnog iskorišćavanja na internetu i velikih internetskih prevara. U Sjedinjenim Državama visokotehnološki kriminal se samo u poslednjih pet godina udesetostručio. Američka vlada i njene mreže svakog dana trpe preko milijardu napada iz različitih izvora širom sveta.

Godine 2011. podnet je izveštaj Senatskom komitetu za trgovinu, nauku i transport u kojem se procenjuje da interni visokotehnološki kriminal donosi ilegalne prihode od oko osamsto miliona dolara godišnje, što ga čini najunosnijim nezakonitim biznisom u Sjedinjenim Državama, po čemu prevazilazi čak i trgovinu drogom.

Hiljade FBI-jevih „veb-krolera”, poznatih i kao „botovi” ili „paući”, neprestano pretražuju mrežu tražeći sumnjive sadržaje koji se odnose na bilo koju vrstu visokotehnološkog kriminala u Sjedinjenim Državama i izvan njih. To je mamutski posao i FBI shvata da je ono što botovi nalaze samo kap u okeanu visokotehnološkog

kriminala. Na svaku pretnju koju otkriju, hiljadu njih prođe nezapaženo. I baš zato tog jesenjeg jutra krajem septembra nijedan FBI-jev bot nije naišao na veb-stranicu koju su inspektor Hanter i njegov partner gledali u Upravnoj zgradi policije.

3.

Pogledi Hantera i Garsije bili su prikovani za monitore njihovih računara dok su pokušavali da shvate nadrealni prizor. Pred njima je bio veliki providni kontejner. Činilo se da je od stakla, ali mogao je biti i od neke specijalne plastike. Hanter je pretpostavio da širina i dužina kutije iznose otprilike po metar i po, i da je visoka najmanje metar osamdeset. Gornja strana kutije bila je otvorena, bez poklopca, i činilo se da je ručno napravljena. Metalni okvir i gusta bela smesa za zaptivanje spajali su njena četiri zida. Sve je izgledalo samo kao ojačana tuš-kabina. Unutar kabine bile su dve metalne cevi prečnika sedam-osam centimetara, jedna s leve, druga sa desne strane, koje su se pružale od poda do vrha kutije. Cevi su bile prošarane rupama nimalo širim od prečnika obične olovke. Ali dve stvari su zabrinule Hantera. Jedna je bila činjenica da se činilo da je u pitanju prenos uživo. Drugi razlog za brigu bio je u sredini kutije, tačno između dve metalne cevi.

Vežan za tešku metalnu stolicu, tu je sedeo belac u drugoj polovini dvadesetih godina. Kosa mu je bila svetlosmeđa i kratko podšišana. Na sebi je imao samo prugaste bokserice. Bio je bucmast, okruglog lica, jedrih obraza i punačkih ruku. Obilato se znojio i mada se činilo da nije povređen, po izrazu njegovog lica jasno se videlo da oseća čist strah. Oči su mu bile širom otvorene i ubrzano je disao kroz krpu naguranu u vezana usta. Hanter je po ubrzanim pokretima njegovog stomaka video da je na ivici hiperventilacije. Drhtao je i gledao oko sebe kao zbunjen i preplašen miš.

Cela slika je bila zelenkasta, što je ukazivalo da kamera koristi optičke uređaje za noćno snimanje. Ko god da je bio taj čovek, sedeo je u mračnoj sobi.

„Je li ovo stvarno?“, Garsija je šapnuo Hanteru pokrivši slušalicu šakom.

Hanter je slegao ramenima, ne odvajajući pogled od ekrana.

Kao na znak, muškarac na drugom kraju linije prekinuo je tišinu. „Ako se pitaš je li ovo uživo, inspektore, sad ću ti pokazati.”

Kamera je skrenula desno ka neupadljivom zidu od cigle sa običnim, okruglim zidnim satom. Na satu je bilo 2.57 popodne. Hanter i Garsija su pogledali na svoje satove – 2.57. Kamera se onda spustila i prikazala novine u dnu zida, a onda zumirala njihovu naslovnu stranu i datum. To je bio primerak jutrošnjeg *LA tajmsa*.

„Zadovoljan?” Muškarac se nasmejao.

Kamera se ponovo usredsredila na muškarca u kutiji. Nos je počeo da mu curi, a niz lice su mu tekle suze.

„Kutija koju vidiš je od ojačanog stakla, dovoljno jakog da izdrži metak”, objasnio je muškarac jezivim glasom. „Vrata imaju veoma siguran mehanizam za zaključavanje i kad se zatvore, ne propuštaju vazduh. Otvaraju se samo spolja. Ukratko, čovek koga vidite na ekranu je zarobljen unutra. Nikako ne može da izađe.”

Uplašeni čovek na ekranu gledao je pravo u kameru. Hanter je na svojoj tastaturi brzo pritisnuo taster za štampanje slike sa ekrana, sačuvavši snimak na računaru. Sad je imao snimak muškarčevog lica za koji se nadao da će im pomoći da ga identifikuju.

„E sad, razlog što sam te pozvao, inspektore, je što mi treba tvoja pomoć.”

Muškarac na ekranu je počeo teško da diše. Celo telo mu je oblio znoj od straha. Bio je na ivici napada panike.

„Dobro, samo polako”, odgovorio je Hanter, vodeći računa da zvuči smireno, ali autoritativno. „Reci mi kako mogu da ti pomognem.”

Tišina.

Hanter je znao da je muškarac i dalje na vezi. „Uradiću sve što mogu da bih ti pomogao. Samo mi reci kako.”

„Pa...”, odgovorio je neznanac. „Možeš odlučiti kako će da umre.”

4.

Hanter i Garsija su se nelagodno pogledali. Garsija se odmah isključio iz razgovora i brzo ponovo ukucao interni kod za povezivanje sa Operativnim odeljenjem.

„Molim vas, recite mi da ste locirali ovog dripca“, rekao je Garsija kad su mu se javili.

„Ne još, inspektore“, odgovorila je žena. „Treba nam još oko minut. Zagovarajte ga.“

„On više neće da razgovara.“

„Blizu smo, ali treba nam još malo vremena.“

„Sranje!“, odmahnuo je glavom Hanteru i dao mu znak da zagovara neznanca. „Javite mi čim nešto budete imali.“ Prekinuo je vezu i ponovo se uključio u Hanterov poziv.

„Vatra ili voda, inspektore?“, upitao je muškarac.

Hanter se namrštio. „Šta?“

„Vatra ili voda?“, ponovio je neznancu kao da se zabavlja. „Cevi koje vidiš u staklenoj kutiji mogu da bljuju vatru ili da napune kutiju vodom.“

Hanteru je preskočilo srce.

„Sad odaberi, inspektore Hantere. Da li bi da ga gledaš kako umire od vatre ili od vode? Da ga utopimo ili da ga živog spalimo?“

Nije zvučalo kao da se šali.

Garsija se promeškoltio na stolici.

„Samo trenutak“, rekao je Hanter, trudeći se da zvuči staloženo. „Ne moraš to da radiš.“

„Znam da ne moram, ali hoću. Trebalo bi da bude zabavno, zar ne?“ Ravnodušnost u neznančevom glasu bila je hipnotišuća.

„Hajde, hajde”, Garsija je povikao kroz stisnute zube gledajući u lampice na svom telefonu. I dalje ništa od Operativnog.

„Biraj, inspektore”, naredio je neznanac. „Hoću da *ti* odlučiš kako će umreti.”

Hanter je ćutao.

„Predlažem ti da odabereš, inspektore jer, veruj mi, alternativa je mnogo gora.”

„Znaš da ne mogu da donesem tu odluku...”

„Biraj!”, zaurlao je neznanac.

„Dobro”, Hanterov glas je ostao miran. „Biram da ne bude ništa od toga.”

„To nije opcija.”

„Da, jeste. Porazgovarajmo malo o tome.”

Neznanac se ljutito nasmejao. „Nećemo. Vreme za razgovor je isteklo. Vreme je za odluku, inspektore. Ako ti ne odabereš, ja ću. U svakom slučaju će umreti.”

Crvena lampica je zasvetlela na Garsijinom telefonu. Brzo se prebacio na taj poziv. „Recite mi da ga imate.”

„Imamo ga, inspektore.” U ženinom glasu čulo se uzbuđenje. „On je u...” Zastala je na trenutak.

„Šta, dođavola?”

„Šta je?”, navaljivao je Garsija. „Gde je?”

„Šta se dešava, dođavola?”, Garsija je čuo ženu kako govori, ali znao je da se ne obraća njemu. Čuo je još nerazgovetnog sašaptavanja na drugoj strani veze. Nešto nije u redu.

„Neka mi se neko javi.” Garsijin glas se podigao za pola oktave.

„Ne vredi, inspektore”, najzad je odgovorila žena. „Mislili smo da ga imamo u Norvoku, ali signal se odjednom prebacio na Templ Siti, pa na El Monte, a sad pokazuje da poziv dolazi iz Long biča. Preusmerava signal na svakih nekoliko sekundi. Možemo ga držati na vezi i sat vremena, opet nećemo moći da mu uđemo u trag.” Zastala je na trenutak. „Signal se upravo prebacio u Holivud. Žao mi je, inspektore. Ovaj tip zna šta radi.”

„Sranje!” Garsija se ponovo uključio u Hanterov poziv i odmahnuo glavom. „Šeta signal”, šapnuo je. „Ne možemo da ga lociramo.”

Hanter je čvrsto zažmurio. „Zašto ovo radiš?“, upitao je neznanca. „Jer želim“, odvratio je ovaj. „Imaš tri sekunde da odabereš, inspektore Hantere. Vatra ili voda? Baci novčić ako moraš. Pitaj partnera. Znam da i on sluša.”

Garsija ništa nije rekao.

„Čekaj“, rekao je Hanter. „Kako da odlučim ako ne znam ko je on niti zašto ga držiš u toj kutiji. Hajde, pričaj. Reci mi o čemu se ovde radi.”

Neznancu se ponovo nasmejao. „To ćeš sam morati da otkriješ, inspektore. Dve sekunde.”

„Ne radi to. Možemo pomoći jedan drugom.”

Garsija je skrenuo pogled s računara i sad je netremice gledao Hantera.

„Jedna sekunda, inspektore.”

„Hajde, razgovaraj sa mnom“, ponovio je Hanter. „Možemo ovo da rešimo. Možemo smisliti neko bolje rešenje, šta god da je u pitanju.”

Garsija je zadržao dah.

„Rešenje je vatra ili voda, inspektore. Dobro, vreme je isteklo. Šta si odlučio?”

„Slušaj, mora postojati drugi način na koji možemo...”

TOK, TOK, TOK.

Taj zvuk je tako glasno eksplodirao kroz Hanterovu i Garsijinu slušalicu da su trgnuli glave kao da ih je neko ošamario. Zvučalo je kao da je neznancu triput tresnuo slušalicom o neku drvenu površinu kako bi im skrenuo pažnju.

„Izgleda da me ne slušaš, inspektore Hantere. Završili smo razgovor. Jedina reč koju sad želim od tebe da čujem je *vatra ili voda*. Ništa drugo.”

Hanter ništa nije rekao.

„Kako hoćeš. Ako ti nećeš da odabereš, ja ću. I ja biram...”

„Voda“, odlučno je rekao Hanter. „Biram vodu.”

Neznancu je zastao i razgaljeno se nasmejao. „Znaš šta, inspektore? Znao sam da ćeš odabrati vodu.”

Hanter je ostao nem.

„Bilo je očigledno. Kad razmotriš opcije koje si imao, smrt davljenjem deluje manje grozno, čovečnije, manje bolno i brže nego da ga živog spalim, je li tako? Ali ti još nisi video nekoga kako se davi, inspektore?”

Tišina.

„Jesi li ikad video očajnički pogled u nečijim očima dok zadržava dah koliko god može, svestan da je smrt svuda oko njega i da će ga ubrzo stići?”

Hanter je provukao prste kroz svoju kratku kosu.

„Jesi li nekad video kako davljenik grozničavo gleda oko sebe, zbunjeno tražeći neko čudo kojeg nema? Čudo koje nikada neće doći?”

I dalje tišina.

„Jesi li nekad video kako se telo grči kao na električnoj stolici kad čovek konačno izgubi nadu i prvi put udahne vodu? Kako mu oči skoro iskoče iz lobanje dok mu voda puni pluća i polako počinje da se davi?” Neznanač je namerno ispustio težak uzdah. „Jesi li znao da je nemoguće zažmuriti dok se daviš? To je automatska reakcija kad mozak ostane bez kiseonika.”

Garsija je ponovo pogledao ekran.

Neznanač se još jednom nasmejao. Ovog puta to je bio opušteni kikut. „Nastavi da gledaš, inspektore. Ova predstava će upravo postati mnogo bolja.”

Veza se prekinula.

5.

Odjednom je voda neverovatnom brzinom počela da šiklja iz rupa na cevima u staklenoj kutiji. Vezani muškarac na stolici se prenerazio i celo telo mu se silovito trgnulo od straha. Razrogačio je oči od potpunog očaja kad je shvatio šta se dešava. Uprkos povezu na ustima, grozničavo je vrisnuo, ali Hanter i Garsija ništa nisu čuli sa druge strane ekrana.

„O, bože”, rekao je Garsija, pokrivši usta desnom pesnicom. „Ovaj se ne zajebava. Uradiće to. Udaviće ovog tipa, proklet bio.”

Muškarac se divlje migoljio i otimao u kutiji, ali njegove veze nisu popuštale ni centimetar. Nikako nije mogao da se oslobodi. Stolica je bila čvrsto ušrafljena u pod.

„Ovo je ludo”, rekao je Garsija.

Hanter je nepomično stajao i netremice zurio u ekran svog računara. Znao je da iz kancelarije ne mogu uraditi apsolutno ništa, osim možda da prikupe dokaze. „Možemo li ovo nekako da snimimo?”, upitao je.

Garsija je slegao ramenima. „Ne znam. Mislim da ne možemo.”

Hanter je ponovo uzeo telefon i pozvao centralu Losanđeleske policije.

„Poveži me sa šefom Jedinice za kompjuterske zločine, *smesta*. Ovo je hitno.”

Dve sekunde kasnije začuo je zvonjenje. Četiri sekunde posle toga, na telefon se javio nečiji bariton.

„Denis Bakster, Jedinica za kompjuterske zločine Losanđeleske policije.”

„Denise, ovde Inspektor Hanter iz Specijalnog odeljenja za ubistva.”

„Zdravo, inspektore, kako mogu da ti pomognem?”

„Reci mi mogu li nekako da snimim živo emitovanje s veb-kamere koje upravo gledam na svom računaru?”

Bakster se nasmejao. „Opa, zar je toliko žestoka?”

„Može li se to ili ne, Denise?”

Hanterov ton stavio je do znanja Baksteru da ovo nije šala.

„Ne, osim ako na računaru nemaš instaliran nekakav softver za snimanje ekrana”, odgovorio je.

„Treba li da ga imam?”

„Na policijskom kancelarijskom računaru? Ne u standardnom paketu. Možeš da podneseš zahtev i biće ti instaliran za dan ili dva.”

„To mi ništa ne znači. Treba da snimim ono što se na mom ekranu dešava upravo sada.”

Sekunda pauze.

„Pa mogu to da uradim odavde”, rekao je Bakster. „Ako nešto gledaš uživo preko neta, samo mi daj veb-adresu. Mogu da se ulogujem na isti veb-sajt i snimim ti to. Kako ti to zvuči?”

„Dovoljno dobro. Pokušajmo.” Hanter je dao Baksteru niz brojeva dobijen od neznanca nekoliko minuta ranije.

„IP adresa”, upitao je Bakster.

„Tako je. Zar ne može da joj se uđe u trag?”, upitao je Hanter.

„Može. To im je, u stvari, glavna svrha. Funkcionišu skoro kao registarske tablice svakog kompjutera povezanog na mrežu. S tim mogu da ti kažem skoro tačnu lokaciju izvornog kompjutera.”

Hanter se namrštio. Je li moguće da je pozivalac napravio tako glupu grešku?

„Hoćeš da počnem potragu?”, upitao je Bakster.

„Da.”

„Dobro. Javiću ti se čim nešto budem imao.” Prekinuo je vezu.

Voda je već doprla do grudi žrtve. Hanter je izračunao da će tom brzinom muškarac biti potpuno potopljen za minut i po, možda dva.

„Operativno kaže da nikako ne mogu da lociraju poziv?”, upitao je Hanter Garsiju.

„Tako je. Šetao je signal po celom gradu.”

Voda je stigla do muškarčevog stomaka. I dalje je pokušavao da se oslobodi, ali samo je gubio energiju. Sad je još više drhtao. Spoj neobuzdanog straha i temperature vode, pretpostavio je Hanter.

Hanter i Garsija ništa nisu mogli da kažu, pa je zavladała jeziva tišina dok su gledali kako smrt centimetar po centimetar guta čoveka na njihovim ekranima.

Telefon na Hanterovom stolu ponovo je zazvonio.

„Inspektore, je li ovo stvarno?“, upitao je Denis Bakster.

„U ovom trenutku nemam razloga da sumnjam u to. Snimaš li?”

„Da, sve beležim.”

„Kako ide potraga?”

„Još ništa. Može potrajati koji minut.”

„Javi mi ako nešto nađeš.”

„Važi.”

Voda je stigla do žrtvinih grudi i kamera je polako zumirala njegovo lice. Plakao je. U njegovim očima više nije bilo nade. Predavao se.

„Mislim da ovo ne mogu da gledam”, rekao je Garsija. Ustao je od stola i počeo da se šetka po prostoriji.

Voda je stigla do muškarčevih ramena. Za minut će mu proći nos i smrt će stići sa sledećim udisajem. Zažmurio je i čekao. Više nije pokušavao da se oslobodi.

Voda mu je stigla do pod bradu, a onda se bez upozorenja zaustavila. Iz cevi nije izašla više ni kap.

„Šta je ovo, dođavola?” Hanter i Garsija su se na tren pogledali, a onda su ponovo gledali u ekran. Na njihovim licima jasno se videlo iznenađenje.

„Ovo je prokleta podvala”, rekao je Garsija, prilazeći Hanteru. Nervozno se smešio. „Neki ludak nas zajebava.”

Hanter nije bio toliko siguran.

Upravo u tom trenutku telefon na Hanterovom stolu ponovo je zazvonio.

6.

Zvuk telefonskog zvona odjeknuo je u tišini kao grom koji para noćno nebo.

„Veoma si pametan, inspektore Hantere”, rekao je pozivalac.

Hanter je brzo ponovo mahnuo Garsiji i u roku od nekoliko sekundi snimanje poziva je opet uključeno.

„Skoro si me prevario”, nastavio je pozivalac. „Mislim da je tvoja briga za žrtvu veoma dirljiva. Kad si shvatio da ga nikako ne možeš spasti, odabrao si smrt koja deluje manje sadistički, manje bolno i brže od dve opcije koje sam ti dao. Ali to je samo pola priče, zar ne?”

Garsija se zbunio.

Hanter ništa nije rekao.

„Shvatio sam skriveni razlog za tvoj izbor, inspektore.”

Bez odgovora.

„Shvatio si da sam hteo da odaberem vatru i brzo si me prekinuo i odabrao vodu.” Samouveren smeh. „Voda bi ti dala nadu, je li tako?”

„Nadu?” Garsija je nemo oblikovao reč usnama, mršteći se na Hantera.

„Nadu da bi kad i ako nađete telo, vaša”, pozivalac je nastavio podrugljivim glasom, „*supermoderna, visokotehnološka forenzička laboratorija* mogla nešto da otkrije. Možda na njegovoj koži, u kosi, ili da nađe nešto pod njegovim noktima ili u ustima. Ko zna kakve mikroskopske tragove bih mogao ostaviti, je li tako, inspektore Hantere? Ali vatra bi uništila sve. Ugljenisala bi celo telo i s njim sve ostalo. Ne bi ostalo nikakvih tragova, pa ni mikroskopskih.”

Garsiji to nije palo na um.

„Ali ako se udavi, telo ostaje netaknuto.” Pozivalac je nastavio. „Smrt nastaje gušenjem. Koža, kosa, nokti... sve ostaje sačuvano. Sve

je tu, spremno za analizu.” Pozivalac je zastao da udahne. „Tako bi mogao da nađeš milion stvari. Čak bi i voda u njegovim plućima mogla da ti da nekakav trag. Zato si odabrao vodu, zar ne, inspektore? Ako već ne možeš da ga spaseš, onda da izvučeš bar neku korist.” Pozivalac se živahno nasmejavao. „Uvek razmišljaš kao inspektor. O, nisi nimalo zabavan.”

Hanter je blago klimnuo glavom za sebe. „Tvoja prva pretpostavka je tačna. Nisam želeo da žrtva pati.”

„Naravno da nisi. Ali šta ako sam ipak u pravu? Pa već sam bio spreman za to.”

Muškarac na ekranu je ponovo otvorio oči. I dalje je drhtao. Uprkos tami, gledao je oko sebe čekajući... osluškujući.

Ništa. Ni zvuka. Voda se zaustavila.

Usta su mu se ispod poveza razvukla u stidljiv osmeh. Tračak nade vratio mu se u oči, kao da je sve bilo samo ružan san, bolesna šala. Progutao je knedlu, zažmurio i zabacio glavu kao da zahvaljuje bogu. Suze su mu potekle ispod spuštenih kapaka i slile se niz lice.

„Nastavi da gledaš, inspektore.” U neznančevom glasu čuo se ponos. „Jer videćeš predstavu na nivou najboljeg cirkusa.” Prekinuo je vezu.

Na ekranu su videli kako nivo vode počinje da opada.

„Prazni kutiju”, rekao je Garsija.

Hanter je klimnuo.

Voda je brzo otekla. U roku od nekoliko sekundi spustila se do muškarčevih grudi.

Onda se zaustavila.

„Šta se dešava, dođavola?”, upitao je Garsija, šireći šake.

Hanter je odmahnuo glavom. Sva njegova pažnja bila je usmerena na ekran.

Kamera se malo odmakla i potopljeni delovi cevi odjednom su oživele. Poput džakuzija, podvodni mlazevi uzburkali su vodu ubacujući još tečnosti u kutiju. Ali ovog puta nešto je bilo drugačije. Dok je bezbojna tečnost izlazila iz cevi i mešala se s vodom, stvarala je nekakav čudan efekat, kao da je nova tečnost gušća od one koja već ispunjava kutiju.

Hanter se nagnuo ka monitoru.

„To nije voda”, rekao je.

„Šta?”, upitao je Garsija, stajući neposredno iza njega. „Kako to misliš?”

„Gustina je drugačija”, odgovorio je Hanter pokazujući na ekran.

„Šta god da upumpava u kutiju, to ovog puta nije voda.”

„Šta je onda, dođavola?”

U tom trenutku nešto je zatreperilo u gornjem desnom uglu slike. Četiri slova u zagradama.

Prvo, treće i četvrto slovo bilo je veliko.

(NaOH)

„Je li to neka hemijska formula?” Garsija je pokazao slova.

„Da.” Hanter je uzdahnuo.

„Za šta?” Garsija je pohitao ka svom računaru i otvorio novu karticu na pretraživaču.

„Nema potrebe da tražiš, Karlose”, rekao je Hanter mračno. „To je hemijska formula za natrijum-hidroksid... Kaustična soda.”